

Хубава беше Мария. Но сърцето му принадлежеше на Ефросина. На жената, която може си, вече никога нямаше да види,

— Какво ти е, княже? Рамото ли те боли? — попита загрижено девойката.

Иваница поклати глава и се усмихна. Насреща им ги пронизваше злобният поглед на Борила. Явното предпочитание, което богатата наследница показваше на княза, разваляше всичките му кроежи и го изпълваше с безсилен гняв. Но докато лекомисленият Иванко веднага разбра, че ^{вс}яко съперничество е безсмислено и побърза да ~~не~~ оттегли възжеленията си, честолюбивият деспот тръгнаше от желание за мъст.

— Иск^аш ли да берем ягоди и теменуги? — се извърна Мария към княза, след като ешмедемето се свърши и станаха от тревата. Без да чака отговор, тя тръгна след Иванко и Слава, които се бяха отправили към пътеката, която изчезваше в гората. — И ние ще дойдем с вас, почакайте! — им извика девойката. Младите момичета и болярите с песни и смях напуснаха трапезата и се пръснаха да търсят горски цветя.

За трети път, когато Иваница ѝ поднасяше китка от ~~бушар~~ благоуханни буторчета, Мария попита:

— Защо не искаш да ми кажеш от кого ти е този пръстен? Момъкът весело се засмя.

— Господи и Света Богородице! Колко са любопитни жените.

— Кажи...

— Подарък ми е.

— От кого?

— Толкова ли искаш да знаеш?

— Да.

Той погледна крехката слабичка девойка, с очи сини като